

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Ioannis Berchmanni Flandro-Belgæ Religiosi Societatis Iesv

Cepari, Virgilio

Antverpiæ, 1630

Testimonium P. Ioannis Massucci Præfecti spiritus, & Collegio Rom. à
Confessionibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46083](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46083)

Collegio Romano à Confessionibus, & rerum sacrarum Præfecturâ, vir in paucis doctus, omniumque opinione exemplar quoddam spectatæ vitæ. Is in hanc sententiam scribit:

Obedientiæ sanctæ imperijs iussus ea scribere, quæ commeminissem de spectatissimis virtutibus sanctisque moribus optimi Fratris nostri Ioannis Berchmanni, quantò & è Dei gloria, & è bono nostro videbar obstrictior, etiam si non interrogatus de eo loqui, cuius conscientia arcana tractavi extremo vitæ anno ab ineunte Ianuario anni M. DC. XXI. usque ad Augusti diem, in quo, uti meritò credimus, è terris ad Superos commigravit. Per id tempus hebdomadatim semel aut sæpius ad me ventitabat sui expiandi causâ: singulis verò mensibus minimum semel rationem reddebat conscientia suæ, ferè descripto, quo brevissimè adnotata continebantur quæ habebat indicanda: neque unquam præscriptum huic rei diem aut horam, quæ erat confitendum, intermittebat, sed primus ferè eò accurrebat. Hac fretus cognitione, videor securè testari posse,

Primò, nouisse me Iuuenem nullum, secundum beatum Aloysium Gonzagam (quo cum vixi, egi que familiariter ultimo vitæ eius anno in Collegio Romano) vitâ spectabilio-

*Testimoniū
P. Ioannis
Massucci
Præfecti
spiritus, &
Collegio
Rom. à Cō-
fessionibus.*

biliorem, conscientiam puriorem, aut perfectione excellentiorem, hoc Ioanne nostro.

Secundò, fuisse illi propositum pro vitæ religiosæ scopo, omni omnino virtute excellere, omnem progressum quem posset, in studijs facere, non aliam quam maioris gloriæ Dei & lucri animorum causâ, atque ad respondendum gratiæ & spiritui vocationis nostræ.

Tertiò, usum esse ad hunc finem suum assequendum, Regularum nostrarum obseruatione, instar medijs cuiusdam vniuersalis: quâ in re absque omni importunâ scrupulorum religione longè erat accuratissimus, vt ne vnâ quidem (quantumuis multæ ac variæ Regulæ sint) deliberatè violarit: neque eo solùm tempore quo animum eius excolui, sed reliquo etiam quod in Religiosâ vitâ duxit: quinimò vniuersæ vitæ cursu non modò non habuit peccati vllius mortalis conscientiam, sed nec venialis cuiusquam saltem voluntate admissi; quæ res refert sanè plurimum, cum arguat seruata ab eo mentis integritatem quam in Baptismo velut candidam vestem iuduerat; perfectionemque perpetuam, quâ à principio ad extremum vsque virtutum spatia decurrit; quæ prerogatiua paucis, quamuis eximie sanctis, est concessa.

Quar-

Quartò, in seruandis tribus Religionis votis adeò circumspiciebat, vt nihil vñquam cuius se hñc accusaret, seu graue seu leue reperirèt; speciatim verò castitatis tam rigidus fuit custos, vt credam eum nec motu vñlo contrario, nec oblato per somnum phantasiæ spectro, vñquam fuisse stimulatam, quantum quidem colligere possum, habitam illius temporis ratione quo præfui conscientiam eius dirigendam, cum apertissimus illi simplicissimusque esset animus; index etiam minimarum rerum, qualem sibi semper fore libello scripto promittit: *Ero sincerissimus, apertissimus, & sicut aqua purissima cum Superioribus & Patre spirituali.* Neque mirum, ad tam excelsum puritatis gradum eum aspirasse, cum in tantam vitam innocentiam diligentissimè sensus suos custodiret, constanti temperantiam perpetuaque sui afflictione; neque mentem, nisi studijs fortè districtam, vllam aliam quam Dei contemplatione, rerumque sanctarum negotijs impediret.

Quintò, è meditationibus quotidianis tantos cœpisse fructus, vt, æstimato intellectu eius lumine, affectuumque feruore, quibus ab aurora in vesperum ad vitam religiosam obseruationem, perpetuamque virtutum exercitationem adnitebatur, ego semper existimauerim fuisse eum perpetuam gratiam constantiam

stantiâ communitum; hoc est, adeò circumseptum præsentè auxilio opeque diuinâ, vt integrum illi ferè non fuerit desinere penitus cum virtute agere, quo in statu, donec è viuis ad immortales transiret, perseverauit.

Has, aliasque res quæ Historiæ huius decursu narrabuntur, affirmat Pater Thomas Massucci.

Inter cetera de Ioanne testimonia videtur & illud non iniuriâ suam quoque locum vindicare, quod de eo dixit illius in Philosophiæ disciplinis tradendis Magister P. Franciscus Piccolomini, cum quo familiariter suas diuinarum rerum rationes eâ re communicare solitum se Ioannes ipse mihi narrauit, quòd videret illi Patri cordi esse, vt auditores sui Religiosæ vitæ integritate florerent, illudque studere, ne minùs virtute pietateque proficerent, quàm studio rerum Philosophicarum. Hanc ob rem facultatem à Superioribus impetrarat (quoties ad Magistri cubiculum itabat) proponendi quæstiones, non solum de controuersijs studiorum, verùm etiam de vsu cælestium rerum: quod ille magnâ Patris delectatione faciebat, qui virtutum eius exquisitam præstantiam admiratus, gaudebat scilicet gratulabaturque tam sancto discipulo, qui sibi ad pietatem esset incitamento, ceteris collegis exemplo. Ac primùm qui-

quidem, cum post eius mortem in triclinio ex altiore loco de virtutibus rebusque ab eo gestis ad nostros dixisset, deinde rogatu meo testimonium etiam litteris consignauit, quo strictim initio vniuersales quasdam, sed momenti magni, sententias præmittit; deinde speciatim ad eius bonitatem ac virtutem descendendo, sic dixit: Cum mandatum mihi sit auctoritate Maiorum, vt ea vniuersim in medium proferam, quorum de beatæ memoriæ Fratris nostro Ioanne meminissem, id verò lubens volensque facio, non tam vt testimonio meo certitudinem atque auctoritatem virtutibus eius conciliem, quàm vt specimen aliquod præbeam summæ illius opinionis obseruationisque, quâ semper erga eum fui, suspiciens in terris Iuuenem instar Angeli de cælo lapsi. Et quantum quidem ad animi interiora attinet, quoniam ille (seu demissionis aut instructionis suæ, seu pudoris mei causâ) eorum participem me esse voluit, illud ante omnia affirmo, triennio, quo Philosophiæ spatia confecit, quoque continenter mecum versatus, in cubiculum meum quotidie semel aut iterum familiariter ventitabat, numquam vel publicè vel priuatim à me obseruatum in eo defectum vllum quàm leuissimum, sed è contrario modestiam præcipuam, perpetuâ quadam vultus morumque constan-

*Testimoniū
Magistri de
Ioanne.*